

THEMA: HET HEIL VAN DE HEMELVAART VOOR DE KERK

Ik heb dat verleden week al gezegd, dat wij met deze 49e vraag nog even zouden doorgaan, omdat we daar toen niet aan toe zijn gekomen.

Uiteraard is het al veelzeggend dat deze vraag spreekt over nuttigheid. En over de nuttigheid niet in het algemeen, maar voor óns. Met dat 'ons' wordt bedoeld degenen die nog op de aarde zijn, hoofdzakelijk. Ik zeg niet dat die in de hemel zijn geen nut meer hebben van de hemelvaart, maar ze zijn toch wel een verdieping hoger. En eenmaal zullen bepaalde zaken ophouden.

Ik geloof zeker dat de Heere Jezus tot in alle eeuwigheid als het Lam geëerd en geprezen zal worden. Maar bepaalde delen van Zijn arbeid houden op met Zijn wederkomst om te oordelen de levenden en de doden. Dan zal dat verzoenend werk van de Heere Jezus in de hemel ophouden. Want dan zal God zijn alles en in allen. Dan wordt er niet meer gepleit, niet meer gebeden in die zin zoals nu. En daarom gaat het over de kerk. Het gaat over getrooste zondaren. Maar het gaat ook over mensen die hier beneden zijn, onder de zon. En die niet door aanschouwen, maar door het geloof zullen wandelen.

En daarom is het zo nuttig dat wij bepaald worden - zo troostrijk - dat wij bepaald worden bij het nut van de hemelvaart van de Heere Jezus Christus. Over het algemeen wordt dat nut nogal eens toch op een erg zakelijke manier gebruikt. "Wat heb ik er aan, wat verdien ik er aan, wat win ik er mee?" Maar dat is hier de bedoeling niet. Tenminste, niet in die zin zoals wij over materiële dingen praten. Waarbij eigenlijk het 'ik' in het middelpunt staat. Hier staat eigenlijk de Middelaar in het middelpunt. En de milde regen die Hij op Zijn bezwijkend erfenis neer doet dalen, ook vanuit de hemel waar Hij is aan de rechterhand van de Vader.

Nu worden er verschillende dingen genoemd die wij stuk voor stuk nog even met elkaar hopen te overdenken.

Er staat: "Ten eerste dat Hij in de hemel voor het aangezicht Zijns Vaders onze Voorspreker is."

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

Ja, we hebben het horen lezen uit de eerste Johannes-brief: Als iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. Maar, in ieder geval naar de Catechismus, wat hier op papier staat, wordt dat wel als het belangrijkste, het eerste, genoemd. En daarom is het nuttig dat wij weten, waaróm is dat nu zo nuttig. Want laten we eerlijk zijn, dat geldt voor ons allemaal, voor mij, om onderwezen te worden, en voor jullie om altijd weer door die Heilige Geest en door het onderzoek van Zijn Woord, en daarin bij de dingen gebracht te worden die ons geschonken zijn van de Heere God. Het is geen grond voor de zaligheid, zo bedoel ik het niet. Maar het wordt door de Heilige Geest gebruikt om de troost te verbreden en te verdiepen. En de hoop op de levende Heere te versterken. En daarom is het nodig.

Laat ik dan proberen mezelf eens even als maatstaf - dat is natuurlijk raar, maar ik bedoel niet als maatstaf van het 'weten', maar als maatstaf van het 'niet weten' - te hanteren.

Ik heb vaak gedacht, ja, dat kwam mij toch een beetje eigenaardig over. Wij spreken over het kruis, over de verzoening, over het kruis van Golgotha. Dat dat terecht het middelpunt is. Dat daar de wegen heen zullen moeten lopen, of, mogen lopen. Daar getuigen de liederen van. Daar getuigt als het goed is de prediking van, Jezus Christus en Die gekruisigd. En Hij is een verzoening voor onze zonden. En die verzoening die wordt door ons toch terecht in verband gebracht met het kruis op Golgotha. Wat Hij daar heeft gedaan en ondergaan, geleden heeft.

Maar, kijk, daar zie je nu weer dat typisch menselijke, dan kom je iets anders tegen. Niet iets anders, maar er komt iets bij in de Schrift. Dan lees je van Voorspraak, Voorbidder. "Het is nuttig dat ik weg ga". En "plaats bereiden", en al zulk soort dingen. En ook dat de Heere Jezus zegt: "In die dag zal je niets in Mijn Naam vragen, dan zal je het rechtstreeks aan de Vader vragen. En Die zal je rechtstreeks horen. De Vader Zelf heeft jullie lief".

En dan, met die woorden in de gedachten, dacht ik altijd: Wat zou dat toch betekenen, dat Hij onze Voorspraak is? Want de Vader heeft Zelf het Offer gegeven. De Vader is Zelf de eerste in Zijn eeuwige onveranderlijke verkiezende liefde. De Vader heeft Zijn eigen Zoon gegeven. En als ik denk aan voorspraak, en aan een geestelijke advocaat, dan dacht ik: Ja, maar hoe kan dat dan?

Want de Vader heeft van eeuwigheid liefgehad. Zo lief, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft. De Heere Jezus is daarbij nog gekruisigd, gestorven, begraven. En Die heeft geleden en Die heeft de straf gedragen. Waarom zou dat dan zijn, die voorspraak? En dat dat zo nodig blijkt te zijn.

Nu ja, misschien dat u het wel bedacht hebt, of hebt mogen weten. Maar ik moet eerlijk zeggen, je kunt daar wel wat van zeggen, maar dat het niet voor je leeft. In de gedachten ja, 'in het kruis zal ik eeuwig roemen, en geen Wet zal mij verdoemen, Christus stierf de vloek voor mij'.

Nu, daar wil ik nu even iets van zeggen.

Die verzoening op Golgotha, en in het hele lijden en sterven van de Heere Jezus Christus, die is niet afgesloten toen Hij is opgestaan uit de doden. Toen kwam er aan een bepaalde kant van de verzoening een einde. Dat wil zeggen, Hij hoefde niet langer te lijden. Hij werd aan de smart van de dood ontheven. Hij werd opgewekt uit de doden,

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

als een bewijs van Zijn volbrachte werk.

Maar daarmee is de gedachte aan de verzoening nog niet uitgeput. Want dat verzoend zijn, laat ik het zo zeggen, Oud Testamentisch even, misschien niet zo makkelijk, maar dat verzoendeksel, die bedekking, dat erdóór gekomen zijn, dat moet ergens naar toe. Dat moet zijn waar het hoort, opdat het daar vruchtbaar kan zijn voor de kerk. En ik zou ook zeggen, voor alles. Voor de zon en de maan en de sterren, en de bomen en de vogels en de mensen, voor alles. Dat het vruchtbaar kan zijn.

Dat het komt waar het moet zijn. En nu loopt in die zin die verzoening en dat verzoenend werk van de Heere Jezus Christus, loopt nu in die zin door, dat de God tegen wie wij gezondigd hebben, Die het oordeel des doods over ons heeft uitgesproken, die God woont in Zijn heerlijkheid in de hemel.

Nu met eerbied gesproken, misschien zeg ik het een beetje te menselijk, maar ik ben ook een mens, en niets anders, nu kan dat hier niet blijven liggen. Dat kan niet, die verzoening, dat verzoendeksel, dat kan hier niet blijven liggen. Die rekening die betaald is, dat betalende werk, dat kan hier als het ware niet op aarde blijven. Waarom niet? Ja, dat is moeilijk, maar God is in de hemel. En tegen die God hebben wij gezondigd. En Jezus Christus is een verzoening voor onze zonden, staat er geschreven. Dan moet die verzoening ook bij God komen.

Daarom is het eigenlijk niet van minder betekenis dat Jezus Christus gekruisigd is, bijvoorbeeld, maar ook dat Hij met Zijn bloed, zegt de Hebreë-brief, is ingegaan in het binnenste Heiligdom. Het moet op zijn plaats komen. Die gerechtigheid en alles wat daar mee samenhangt, alles wat Hij verworven heeft, moet op zijn plaats komen. Dat moet hier niet als het ware schuil gaan in die miljoenen mensenkinderen, zodat er hier onder de zon Eén loopt die heeft betaald, hoe heerlijk ook. Maar dat moet bij de Vader zijn.

Kijk, nu schiet me opeens iets te binnen. Als je nu, stel voor, er staat op twintig meter afstand achter in de kerk, daar staat iemand. Een groot flink iemand. Daar achter, pal er achter, of een meter er achter, daar staan nog honderd mensen, twintig mensen. Laten we maar zeggen twintig mensen. Als ik nu hier sta, (op de preekstoel) dan zie ik ze allemaal, kun je wel zeggen. Ik zie die twintig allemaal, en die ene ook, die er een of twee meter voor staat. Maar als die ene nu eens naar voren komt en die gaat pal voor me staan. Dan kijk ik tegen zijn gezicht aan, of tegen zijn schouders, en ik zie niet wat daar achter ligt. Want die afstand is veel groter.

Mag ik het zo trachten te verduidelijken, het kan wel een beetje verkeerd zijn, maar zo'n beeld schiet me opeens in de gedachten. Kijk, als ik nu ook nog eens een soort uitstraling heb die verkeerd is, of verkeerd is, niet, maar ja, dat er iets vanuit gaat dat die mensen allemaal ziek worden, of allemaal neer vallen. Dan is het helemaal kwaad, als ze op zo'n afstand staan. Maar is dat ene schild, is dat er nu voor, die ene persoon vlak voor me, dan zie ik die ene. Die ene. Dan gebeurt er niets, dan is het goed.

Nu, dat is maar een heel zwak beeld.

Maar stel je zo nu eens even voor die grote God van hemel en aarde. Dat Hij nu werkelijk met heel Zijn Wezen te maken heeft en bepaald wordt, voor de kerk en voor de wereld, voor de boom en alles, door wat zich daar ver weg afspeelt. Dat Hij daar op

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

kijkt, daarop ziet, uitsluitend. Nu, dan zeg je, is er dan nog leven mogelijk? Is er dan nog leven mogelijk? Daar er krachtens Zijn God-zijn, Zijn heilig-zijn, Zijn rechtvaardig-zijn, dat hoeft Hij niet te maken, maar er gaat een dodende werking vanuit voor alles wat niet goed is. Niet dat Hij iets van de dood in Zich heeft, maar het Wézen van die heilige en heerlijke God is zo vanzelfsprekend, dat als de zon schijnt smelt het ijs. Maar zo vanzelfsprekend zou alles en alles versmelten en vergaan als wij, als de Heere Jezus hier - laten we nu eens even heel ver doorgaan - nu hier op aarde liep.

Maar nu, nu is de Heere Jezus Christus hier op aarde, dat moest, onder de zon is gezondigd, en onder de zon wordt ook betaald. Door een waarachtig en rechtvaardig Mens, die tegelijk God is.

Maar, nu kan Hij hier niet blijven. Nu gaat Hij naar Boven. Naar die God tegen Wie wij gezondigd hebben. Die krachtens Zijn heilige natuur ons verschroeit. Daar gaat Hij pal voor Hem staan. Pal voor Hem staan. In de Bijbel wordt het genoemd, aan Zijn rechterhand.

Nu is het anders. Nu kun je niet zeggen dat God niet heilig meer is, dat er geen verderende werking uitgaat van de gerechtigheid van God. Zeker, zeker buiten de Heere Jezus. Maar toch, begrijp je dat op die grote afstand de wereld kan bestaan, moet, mag bestaan. Dat die buurman ook kan bestaan waar jij van denkt: Och Dat die bomen nog kunnen groeien en dat het water nog stroomt, dat het land nog zijn vrucht voortbrengt. Dat kan. Want in deze tijd, in deze bedeling waarin wij leven is het grootste van de aandacht van die heilige Vader gericht op de Zoon. Gericht op de Zoon. En met dat innerlijke aanschouwen uit het Wezen Gods van die Man, die Zoon, die tegelijk de eeuwige Zoon is van de Vader, de natuurlijke eeuwige Zoon van de Vader, maar ook waarachtig Mens, de tweede Adam, het nieuwe Verbondshoofd, kijk, met dat voor ogen, oh, dan zeggen wij wel eens: "Hoe kan dit of dat". Daar heb je het wel eens moeilijk mee. Hoe kan dat toch bestaan? Waarom grijpt God niet in? Hier is deze ellende, daar worden de mensen afgeslacht, en daar heb je dit en daar heb je dat. Dat zeggen wij. Maar beseffen wij dan wel dat zoals het nu is, dat is ook nog om Christus wil.

Want wat er is aan ellende, dat is wel heel erg, maar dat is toch nog niet te vergelijken met de grootste ellende, van God verlaten te zijn, voor eeuwig. Hoe ellendig dat het ook is. Hoe ernstig ook dat wij het niet kunnen beslaan, wij kunnen het niet dragen. Maar naar Bijbelse maatstaven gezien, dát er dan misschien nog voor die gewonden een druppeltje water is, dát er nog een dokter klaarstaat. Dat het niet elk jaar dezelfde droogte en hongersnood is. Dat je toch nog kindertjes midden in de lompen ziet lachen en spelen, en vrolijk zijn zelfs. Dat ook heeft te maken met, Hij is een verzoening voor onze zonden. En niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde van de gehele wereld. Ja, de hele wereld. Die bestaat nog omdat die lieve Zaligmaker daar staat bij de Vader.

Doet Hij één stap terug, dan is ook de ellende niet te overzien. Als God, als Christus werkelijk opzij gaat, dan zie je inderdaad dat een heel land, een volk, een samenleving gewoon eraan gaat. Dat zie je. Die symptomen zie je ook wel eens. Maar toch niet zo volledig dat alle leven en mogelijkheden op de aarde worden uitgeblust, dat zie je. Integendeel, schepping, of tenminste zaaiing en oogst, lente en zomer en winter, ze zullen niet ophouden. "Alle de dagen", zegt de Heere. Dat zegt God!

Wat de club van Rome zegt dat is hun zaak, maar dat zegt God, de Oppergezag-

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

voerder. Kijk, dat hebben we nu te danken aan die levende Verzoening. Die op aarde is aangebracht, verworven, en die gedragen gekomen is in het heiligdom bij de Vader. Daarom staat er ook geschreven: Die alle dingen draagt door het Woord Zijner kracht. Dat is de Heere Jezus Christus.

Als Jezus Christus in die verzoenende betekenis ophoudt, en als Rechter op gaat treden, waar we ook nog van zullen horen: "Vanwaar Hij komen zal om te oordelen, de levenden en de doden." Als die troon van genade een troon gericht wordt, nu ja dan is het ook afgelopen ook. Dan is het ook afgelopen ook. Dan worden alle dingen klaar en duidelijk. Dan zijn de ogen van de Zoon én van de Vader vuurvlammen, en van de Geest, die alles buiten Christus aansteken. Want dan is er iets opgehouden, dan is het voorbij. Dan staat Hij niet langer met Zijn doorboorde handen, met dat verzoenen bij de Vader, maar dan komt dat laatste. Voel je nu hoe ontzaggelijk groot het is, niet zonder reden dat de Catechismus zegt: "Ten eerste, dat Hij in de hemel voor het aangezicht van Zijn Vader onze Voorspraak is." Nu staat hier 'onze'. Ik heb het even wat breed getekend. Maar het gaat hier even alles om de levende kerk. De levende kerk tussen aanhalingstekens. De kerk die is in zichzelf dood. Maar de kerk van het leven van Christus, daar gaat het hoofdzakelijk om. Daar is Hij een verzoening voor bij de Vader, altijd, niet pleitend in die zin: "Ach Vader, wilt U alstublieft dit, wilt U alstublieft dat", nee, met een eisend getuigenis voor al de uitverkorenen. Hij wil niet dat zij in het verderf dalen. Hij wil niet dat zij getroffen worden door wat er van God uitgaat tegen de goddeloosheid en de goddelozen. Dat wil Hij niet.

En dan gaat Hij als Degene die getroffen werd, als Degene die al die pijlen op Zich heeft doen aankomen, staat Hij voor die ellendigen bij de Vader. Hij staat voor ze in, want ze moeten verder. Want je kunt wel zeggen, de Vader Zelf heeft ze lief. Dat is ook zo. Dat zal in die grote dag blijken. Hier al in beginsel: De Vader Zelf heeft u lief. Ik zeg niet dat je in Mijn Naam, want je kunt rechtstreeks, de Vader Zelf heeft u lief. Maar dat zal zijn vervulling pas vinden in later, straks. Het begint hier al.

Maar kijk, daar kun je niet van zeggen: Dan heb je nu geen Voorspraak meer nodig, want de Vader Zelf heeft ons lief. De Vader Zijn aard, Zijn Wezen is nu eenmaal dat Hij al de zonden moet verwerpen, verachten, verteren. Dat bestaat niet, dat kan niet. En in die zin is die Borg en Zaligmaker en Plaatsbekleder nu aanwezig bij de Vader, eisend, biddend. Niet als een smekeling, maar als Sions betalende Borg. Hij kan als het ware het overleggen: Hier ben Ik. Ik ben bij U gekomen. Waarom? Ik heb de straf gedragen. U hebt Zelf Mij geroepen toen Ik in de dood was, en Ik ben opgestaan.

Daarom, dat Voorspraak bij de Vader, dat moet je nu niet zien als een soort twistgesprek, of een soort vraaggesprek, waarin twee partijen tegenover elkaar staan. Nee, dan vatten wij het te menselijk. Maar dat Voorspraak wil zeggen: Hier ben Ik. En dan kijkt de Vader - dat kan misschien niet letterlijk zo, vergeef me - dan kijkt de Vader naar die ene Persoon die pal voor Hem is. En in Hém ziet Hij al die kinderen die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde, volmaakt, volkomen, zuiver. Waar de Vader ook kijkt, telkens wordt Hij geconfronteerd met die Zoon. En daar heeft de hele wereld nog profijt van, anders vloog alles in de brand. Anders ging alles er aan.

Wat is dat een wonder. Wat is dat groot hè?

Kijk, nu voel je tegelijk waarom het realiteit is. Je kunt wel eens zeggen: Ja waarom is

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

dat nu nodig wat we gezongen hebben. "'k Bekend' o Heer' aan U oprecht mijn zonden".
Waarom is het nu nodig als die man zegt: "Heere, toen Gij Uw aangezicht verbergde werd ik verschrikt".

Waarom is dat nu nodig: "Vergeef mij al mijn zonden, die Uwe hoogheid schonden, ik ben verzwakt o Heere. Genees mij, redt mijn leven".

Waarom is het nodig om te vragen: "O Heere Gij zijt weldadig, straf mij toch niet ongenadig, in Uw toornegloed".

Waarom is het nodig: "Zie op mij in gunst van boven".

Kijk, zo praten sommige mensen ook, die zeggen: "Ach, dat is ziekelijk, dat is iets voor het Oude Testament, want wij weten wel" Ja, ik vind dat zo akelig, zo koud, maar ook zo'n leugen. Het is niet waar. Het is een realiteit.

Al ziet die eeuwige Vader geen zonden in Zijn Israël en geen overtreding in Zijn Jakob, dat hebben we op dit moment ook alleen maar te danken aan het verzoenend werk van Christus in de Hemel, voor het aangezicht van de Vader. "Voor ons", zegt de apostel, "om daar voor het aangezicht van de Vader te verschijnen voor ons." Anders gaan we er aan.

Dan zeg je: "Ja, maar als een mens uitverkoren is". Wij gaan er aan, echt waar.

Kijk, daarom is het zo uitnemend hè, dat stuk van het kruis, maar, nu ook het stuk: "Wij hebben een Voorspraak bij de Vader." Daar staat Hij als de Verzoening. Daar staat Hij als die gehoorzame Zoon, als die Wetsvolbrenger, als Die de deugden van God verheerlijkt heeft tot het einde toe. Die door niemand beschuldigd kon worden van zonden. Dat is zo groot.

Daaraan hebben wij het leven te danken.

Daarom mogen we het ook niet uit elkaar snijden. Nogmaals, ik kan begrijpen, wij zijn onkundig. Ik heb mezelf als voorbeeld genoemd. En dan denk je: Ja hoe kan dat nu? Niet dat wij het kunnen begrijpen met ons verstand, daar gaat het niet om. Wat ik nu zeg dat begrijp ik ook niet. Maar het gaat erom, wat zegt de Schrift ervan. Hoe ver gaat de Schrift. Wie is de Christus der Schriften?

Dan zien we dat het wel degelijk nodig is, zo noodzakelijk. Want anders mag je gerust uitroepen: "Heere wie zal er van Jakob blijven staan? Wie zal er overblijven? Wie zal in het zalig oord van Sion, haast voor U verschijnen?" Ze gaan allemaal er aan, allemaal.

Zoals een van de oude Nederlandse theologen dat uitdrukte: Er zijn in de uitverkorene, nadat de Heere God hem begenadigd heeft, bekeerd heeft, hoe je het ook uitdrukken wilt, zoveel zonden en ongerechtigheden aan te wijzen, die bron, genoeg om hem voor eeuwig te verdoemen.

Maar nu die Verzoening die daar uitgestald staat bij de Vader. Die sprake die daarvan uitgaat, dat is het behoud. Dat is de nuttigheid. Want waarom slaat God mij niet dood bij de minste overtreding of gedachte die tegen Hem is. Waarom doet God dat niet? Waarom blijft Sodom en Gomorra overeind? Ja, niet letterlijk. Letterlijk is het in de puin gegaan bij wijze van spreken. Maar er is nog wel meer Sodom en Gomorra. Waarom? Ja, daarom, omdat Hij alle dingen verdraagt om Christus wil. Omdat dat Offer daar voor Hem staat, dat gebrachte Offer. En daarom ook het heerlijk getuigenis van onze vaders: "Ten eerste dat Hij in de hemel voor het aangezicht van Zijn Vader onze Voorspreker is."

En daarom is het nog actueel als je vraagt: "Heere, - en daar heb je weer een punt - een

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

poosje terug dacht ik: Ja, kun je dat eigenlijk wel zeggen. Je mag wel vragen om vergeving, maar mag je nu ook vragen in het gebed in het midden van de gemeente: "Heere verzoen, verzoen toch in het bloed". Want die verzoening is toch aangebracht. Hij heeft toch met één Offer in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden. Dat is toch gebeurd?

En nu zie ik, dat gaat door. Niet nu meer in het lijden, maar in het present zijn, het tegenwoordig zijn bij die heilige Goddelijke Vader met het volbrachte werk.

En daarom, dat wilde ik zeggen, is het ook geen flauwigheid. Is het gewoon eerder andersom. Een bespottung als iemand zegt, als iemand nu bijvoorbeeld over zijn zonden zou klagen voor het aangezicht van de Heere, dat je zegt: Ach joh, dat is toch..... Dat is Golgotha. Jawel, "maar ik kan niet begrijpen", zegt zo'n stakker dan, "dat ik nog leef. Ik kan het niet begrijpen". Soms denkt hij in de dadelijkheid dat er wel vuur van de hemel zal vallen om hem te treffen. "Afgelopen met hem". En omdat hij alles op zichzelf toepast, dan kruipt de gedachte in hem op: Ja, daar is de werker van het kwaad, gevallen in een jammerstaat, waarin hij hulpeloos moet sterven, afgelopen.

Dan kun je zeggen, ja, maar dat is maar schijn, dan moet je niet zo gek doen. Dat is ziekelijk. Ik zeg van niet. Er is uitkomst, er is vergeving. Waarom? Omdat wij hebben een Voorspraak bij de Vader voor elke dag, voor elk uur.

Nu is de Heere Jezus wel in de Rust ingegaan, dat weet ik wel. Maar het is geen werkeloosheid. Hij werkt dag aan dag, van ogenblik tot ogenblik. Dat die heiligheid en die gerechtigheid van God ons niet treffen en wegdoen. Dat er een Vaderlijke kastijding is en een Vaderlijke toorn. Omdat die echte Zoon, die Gehoorzame er voor staat, er tussen staat. Dat nu alle dingen moeten medewerken ten goede. Maar daarom is Hij er ook, is Hij daar!

Ik hoop dat wij ook daar iets aan mogen hebben. Niet alleen te mogen stilgezet worden en bepaald worden en getroost worden met het kruis, maar dat die nu Levende, vandaag tussen getreden is. Voor de preker en voor de hoorder. Voor mij en voor de buurman. Ik zeg niet, alles ter zaligheid. Dat geldt voor ons die geloven, zegt de Catechismus. Maar toch, dat hij nog leeft heeft hij daaraan te danken. Want de Verzoening staat daar bij de Vader vast en zeker.

Nu, in de tweede plaats: "Dat wij ons vlees in de hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij als het Hoofd, ons, Zijn lidmaten, ook tot Zich zal nemen."

Dat is ook heil uit de hemelvaart van Christus voor ons.

Ten andere, dat klinkt een beetje raar. Zoals het ook een beetje eigenaardig klinkt als er beleden wordt 'de wederopstanding des vlees'. De wederopstanding van het vlees. Want bij vlees dan denk ik toch onwillekeurig aan iets wat niet deugt. Als je dat leest in de Bijbel, "vlees en bloed zal het Koninkrijk niet beërven".

"Het bedenken van het vlees is de dood, vijandschap tegen God. Het onderwerpt zich der Wet Gods niet, het kan ook niet".

"Broeders, dit zij u niet onbekend, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet zullen beërven. Die naar het vlees leven die zullen sterven. En die in het vlees zijn die kunnen Gode niet behagen".

"Ik ben vleselijk verkocht onder de zonde, ellendig mens die ik ben".

Dat zijn we gewend, hè. Als dat gezegd wordt, 'vlees', dan denk je onwillekeurig aan iets

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

dat ja, geen geest, niet goed. En nu komt toch dat vlees terug. Hier al: "Ons vlees tot een zeker pand", maar ook aan het eind van de belijdenis, de wederopstanding van het vlees. Hoe zit dat dan?

Ja, dat is ook weer niet zo eenvoudig, maar laat ik het zo zeggen: Je begrijpt wel als er in de Bijbel gesproken wordt over 'het bedenken des vleses is de dood', dat nu ja, dan wordt er niet bedoeld, als je nu bij de slager, bij Willem een pond vlees haalt of een kilo, dat vlees doet niets. Dat doet je niets. Ja, je moet het niet te lang bewaren, dan wordt het niet goed. Maar ik bedoel, er zit geen kracht meer in. Als je een varkenspoot haalt, nu, die vliegt de pan niet uit bijvoorbeeld. Er gebeurt niets mee.

Zo is het met ons ook. Als je nu een stuk van je vlees afsnijdt en je legt dat neer, een hand, die doet niets meer. Die doet geen kwaad meer, die kan niet meer zwaaien, die kan niet meer slaan.

Als je nu je oog uitsteekt, en je legt dat oog op een schoteltje, dan dwaalt dat oog niet overal meer heen. Dan hoef je niet tegen dat oog te zeggen: "Hé, waar kijk jij naar?" Het is gewoon iets vleselijks. Begrijp je dat?

Dat denk ik wel, dat is niet zo moeilijk. Wat is dan vlees? Vlees dat is niet alleen die hand, maar dat is ook mijn denken. Dat is ook mijn hart, dat is wat alles in beweging zet. Alles wordt er door in beweging gezet. Dat ben ik compleet. Mijn ziel is ook vlees, de geest. Want die geeft tenslotte maar bevel. Die stuurt mijn ogen naar de andere kant, naar de verkeerde kant. En mijn voeten en mijn handen.

Maar als je dat verkeerde nu wegdenkt, als je dat nu eens weg zou denken, dan doet vlees niets. Nu goed, ja, het is niet zó makkelijk. Dit is nog wel makkelijk, maar nu even iets anders.

Ik ben helemaal vlees, helemaal van top tot teen. Maar nu komt God. Nu komt de Heilige Geest. Het tegengestelde van wat ik eigenlijk ben, wat ik denk, wat ik doe. En die Heilige Geest die gaat mij van Christus leren. Christus inplanten. Die gaat mij tegenover mijn eigen geest, en tegenover alles wat ik ben, gaat Hij iets mij inprenten, al is het maar een fiezeltje zou je zeggen, van dat andere. Dat geloof, die hoop en die liefde die zich uitstrekken naar Hem. Die het Woord horen, dat uw leven met Christus is verborgen in God. Waardoor je op een gegeven moment bedroefd wordt over je zonden. Waardoor jij menskind opeens blij wordt vanwege de vergeving. De vergeving: Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt. Dat doet de Heilige Geest. Dat heb je niet van jezelf. Als je zo blij bent, dat heb je niet van jezelf. Je kunt helemaal niet echt blij zijn. Als je nu echt blij bent, dat je denkt, ja, misschien overdreven, maar soms denk je wel eens: Nu zou ik, als ik nu zou moeten sterven dan zou ik wel kunnen. Dat denken wij dan wel eens, hè. Nu ben ik zo goed gesteld, of, nu mag ik er zo doorheen kijken, als we nu maar gelijk verder mochten. Als de dokter nu tegen me zou zeggen: "Er is niets meer aan te doen", dan zou ik zeggen: "Man je kan me niet bedroefd maken, je kunt me niet bang maken, helemaal niet. Want het gaat goed, het gaat zo goed. Hoe dichterbij ik nader, het huis van mijn Vader".

Dat is niet van jezelf, dat is van de Heere. Dat is dus die Heilige Geest, die Geest van de Heere Jezus Christus, die je in Christus ingeplant heeft, 'één planting met Hem'. Maar die ook geen genoeg met de heerschappij van de duivel en van de zonde en van de dood. Van mezelf, van mij. Daar neemt Hij geen genoeg mee. Hij neemt het als het ware over, in beginsel neemt Hij het over.

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

Hij zegt: "Zo niet, nee, zo niet. Hoor naar Hem, hoor naar Mij". Dat gebeurt in jouw leven. Laat ik het zo zeggen, in jou als mens van vlees met armen en benen en ogen en oren. In jou als mens, in jouw hart.

Je kunt wel zeggen, dat is volkomen waar: Alles is in de Heere Jezus Christus. Dat is waar, dat is ook zo. Maar omdat alles in de Heere Jezus Christus is, juist daarom wordt ons leven niet ongemoeid gelaten. Dat snap je wel. Worden wij maar niet overgegeven aan de duivel, maar wij die in Christus hopen die zijn volkomen van alles verlost, maar de Heere begint aan ons te trekken. Te trekken. Binnen komen! En dat is maar een klein stukje, dat zeg ik erbij hoor, eerlijk. Want met de dood komt het af. Dan zeg je, nu ja, nu zijn we gelijk uitgepraat, uitgeredeneerd, uitgedacht, alles is nu voorbij.

Maar het begint niet bij de dood, bij het sterven. Het begint soms al heel vroeg in je leven. Bij de één eerder dan bij de ander, te trekken uit de macht der duisternis tot het Koninkrijk van de Zoon Zijner eeuwige liefde. Opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgene die u riep. Dan moet je eens in geloof antwoord geven, wat is nu jouw leven? Kijk, als je in ongeloof antwoord geeft, dat kan ik wel begrijpen, dat is geen kunst. Hoewel, ik weet niet of het in ongeloof is hoor, maar laten we zeggen, als het je nu niet interesseert. Nee, ik wil het nog anders zeggen: Als je nu geloofd hè, wat is dan je leven? Dan zeg je: Hij. Dat is de ware blijdschap. Dat is vreugde zonder eind noch paal. Ik heb maar zo'n stukje, een fiezeltje ervan gezien, geloofd, ervaren, maar het is een blijdschap. Hier al bij ogenblikken, die straks onbepaald, door het licht dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogste toppunt zal stijgen. Ik kan het niet maken, maar Hij is er. Hij geeft het, Hij brengt alles mee. Je zegt hier dus mee dat je op aarde ook wel eens Waar was dat dan? Waar is dat als de apostel zegt dat hij zich zo verblijdt om de gemeente, als het goed mag gaan. Dat hij verdrietig is als het niet goed gaat. Dat hij opgewekt wordt door een ontmoeting. Waar gebeurt dat? Dat gebeurt hier op aarde. Dat gebeurt in de kerk of buiten de kerk, maar het gebeurt.

Kijk, en dat wordt nu eigenlijk beklemtoond. Dat wordt nu eigenlijk ook bedoeld. Wij hebben ons vlees, het leven, in de hemel tot een zeker pand. Datzelfde lichaam van de Heere Jezus Christus, dat vlees waar de paarden bloed op zijn verschenen in grote benauwdheid in Gethsémané. Datzelfde vlees. Dat vlees is wel verheerlijkt, maar het is in die zin toch nog wel vlees. Hij zegt: Een geest heeft geen vlees en benen. Dat is geen mens. Een geest is geen mens. Maar Ik ben een waarachtig Mens.

Nu, zo moet je het nu eens opvatten. Wij hebben dat vlees in de hemel. Dat is leven. Dat is een zekerheid, dat Jezus Christus die geleden heeft en die overwonnen heeft en die verheerlijkt is, die in de hemel is. Dat is voor ons als het ware een zeker pand, een verzekering, laat ik het zo eens even noemen, dat de kerk er ook zal komen. Dat ik er ook zal komen. Dat er niet ergens een goddelijk vonkje van mij over zal blijven, want dat heb ik niet. Wij zijn geen goddelijke vonkjes. Maar dat ik, mens, vlees, die zondaar ben, maar waar ook, hoe ook in beginsel, die Geest van Christus mee begonnen is, het zal voleindigd worden.

Daarom, straks, mensen, in de hemel, daarom. Vergeef me dat ik het nu zo zeg, maar het is alleen maar om het duidelijk te maken. Iedere familie heeft zijn eigenaardigheden, zijn eigenaardige kenmerken. Ze zeggen bijvoorbeeld: "O, jij bent zeker een Kroon", of, "jij bent zeker een Overduin, jij bent zeker een Fahner". Allemaal verschillend. Maar zo zal het zijn in de eeuwen der eeuwigheid. Dat is geen grijs patroon. We zullen

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

gelijkvormig zijn aan Zijn heerlijk lichaam, maar dat betekent niet dat alles hetzelfde is. Daar zal weer iets uitkomen, jouw vlees, jouw gegeven, wat die God in Christus gedaan heeft zal toch in jouw persoon uitkomen.

Kijk, en dat is een gedachte die wij niet verder uit kunnen werken, en misschien ook niet mogen. Maar ik geef het slechts aan omdat wij zulke vreselijk rationele mensen zijn, zo uniform weet je wel. Dan zie je mensen met allemaal hetzelfde gezicht, net als iets van een computer weet je wel. Allemaal gelijk en allemaal Maar zo is het niet. Dat wil dit ook zeggen: "We hebben ons vlees tot een zeker pand. Dat Hij die het Hoofd is, ons, de lidmaten ook tot Zich zal nemen."

Nu, lidmaten dat is niet alleen een duim, dat is ook de wijsvinger, de middelvinger en de ringvinger en de pink, enzovoorts. Daar heb ik trouwens de vorige keer iets van gezegd. Nu, dat is nu de troost. Hij is er. Hij laat Zijn lichaam, Zijn familie, - Hij heeft in de familie willen komen - laat Hij niet in de steek. Hij zal ze allemaal ophalen.

Tenslotte: Hij heeft Zijn Heilige Geest gezonden.

"Het is u nut dat Ik weg ga, heenga, anders kan de Heilige Geest niet komen, die Ik van de Vader voor u bidden zal. En Die zal u leren". Want die Heilige Geest die kwam wel, die was ook wel in het Oude Testament. Maar je zou zeggen, het was niet zo continu. Het was niet zo dat Hij nu echt kwam wonen in de gemeente. Daarom, als je leest over die nieuwe bedeling, dan lees je altijd in het Oude Testament van een bedeling van de Geest. Van de Geest. Niet van letter maar van Geest. De Geest staat er achter. De Geest is werkzaam in de harten.

Als Christus nu in de hemel komt nadat Hij betaald heeft, en Hij zegt: "Vader, Ik wil dat Mijn werk gestalte, betekenis krijgt onder de mensen. Ik heb het nooit kunnen eisen, want het zijn zulke onbewoonbaar verklaarde woningen. Terecht, Uw Geest kan toch niet altijd twisten met de mens. Maar nu Vader, Ik heb betaald. Uw gramschap is geblust, Ik sta er tussen. Ik heb ook betaald voor de Heilige Geest, Vader".

Nu kan Hij de Vader bidden om die Heilige Geest te sturen. Niet dat Hij zo maar binnen komt waaien, zoals je dat in de oude bedeling wel eens aanvoelt. "Toen toog de Geest des Heeren Gideon aan".

Maar nu die stille werking, die stille wind, dat waaien van de Heilige Geest, wat zich als een storm aankondigde, maar wat tenslotte zich verbreedt tot dat suizen van die zachte stilte. Die Heilige Geest die werkt in de harten. Dat hebben we daar aan te danken. Want de Gerechtigheid is bij God. De Kwitantie is bij de Heere God. Dus het is er.

Nu kan met eerbied gesproken, God het over Zijn hart verkrijgen en de Heilige Geest ook, omdat het zo'n onuitsprekelijke waarde heeft, dat Offer van Christus, die Verzoening daarin gedragen in het heiligdom, nu mag die Heilige Geest komen. En die Heilige Geest komt als een Tegenpand.

Dat wil zeggen: De Heere Jezus in de hemel. Dan zegt Hij: "Vader, Ik heb verzoend. Ik ben een verzoening". De Heilige Geest komt op de aarde om Christus wil, en Hij zegt: "Doe jezelf geen kwaad, Hij is er, daar bij de Vader".

Geliefde gemeente, hoe onuitsprekelijk groot is de troost en de betekenis van Zijn hemelvaart. Omdat het zo kostbaar is wil ik niet meer aan die laatste zin beginnen. "Door Wiens kracht wij zoeken wat daar boven is, waar Christus is".

CATECHISMUS ZONDAG 18 VRAAG 49

Dan kom ik daar bij leven en welzijn nog wel een keertje op terug. Het duurt wel een beetje lang misschien, maar daar wil ik toch apart nog een keer bij stil staan. Maar is dit al niet een rede tot grote verwondering. Dat God zonder ons, buiten ons, en toch voor ons zulk een Goddelijk werk in Christus heeft ontsloten. Dat we alles, alles eeuwig aan Hem te danken hebben.

AMEN